

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω. Τὸ βράξιμον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἐβράχα (ἐβράχην).

1) Τὸ νὰ βρέχη Καπ. (Ἀραβάν.) Πελοπ. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ καιρὸς πάει γὰρ βρέξιμο Μάν. Συνών. βρεξίος 1. β) Τὸ νὰ καταβρέχη τις κάτι, κατάβρεγμα σύννηθ.: Τὸ βρέξιμο τῆς αὐλῆς - τοῦ δρόμου κτ. || Φρ. Θέλουν βρέξιμο (ἐνν. τὰ ροῦχά σου, τὰ ὑποδήματά σου κτ., δηλ. πρέπει νὰ μᾶς κεράσης διὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶμεν νὰ τὰ παλαιώσης μὲ ὑγείαν. Ἡ φρ. προήλθεν ἐκ τῆς χρήσεως ποτῶν εἰς τοιαύτας περιστάσεις). γ) Διαβροχή σύννηθ.: Τὸ βρέξιμο τῶν μαλλιών - τῆς σκούπας - τῶν σεντονῶν κτ. 2) Βροχή Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Συνών. βρεξίος 2.

βρεξίος ὁ, Ποντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἔβρεξα ἀορ. τοῦ ρ. βρέχω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίος, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 62 κέξ.

1) Βρέξιμο 1, ὁ ἰδ. 2) Βρέξιμο 2, ὁ ἰδ.: Ἐπιάσεμας ὁ βρεξίος (μᾶς κατέλαβεν ἡ βροχή).

Πβ. *βρεχίον.

βρεσιδάκι τό, Λεξ. Δημητρ. βρωσουδάκι Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βρεσιδί διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Διὰ τὸ ω τοῦ τύπ. βρωσουδάκι ἰδ. βρετιδάκι.

Εὐτελές εὐρημα: Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιδάκι | γὰρ βελόνα γὰρ καρφάκι.

Συνών. βρεσιμάκι, βρετιδάκι.

βρεσιδί τό, πολλαχ. βρεσιδ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐρεσις διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπου εὐρεσιδίου.

1) Πράγμα τυχαίως εὐρεθὲν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν εὐρόντα ἀνήκον, ἔρμαιον ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Τσ' ἀρπαξιάς ἦταν τὸ γίδι, | μὰ τὸ βάφτισε βρεσιδί (ἐπὶ τοῦ σοφιστικῶς δικαιολογοῦντος κακὴν πράξιν του καὶ ἰδίᾳ κλοπὴν) Λεξ. Δημητρ. Συνών. βρεσιμαῖο (ἰδ. βρεσιμαῖος 2α), βρεσίμι, βρέσιμο (ἰδ. βρέσιμος Β 2), βρετίκι 2, βρετίκιο, βρέσκωμα, εὐρημα. 2) Εὐφημητ. ψεῖρα Λεξ. Δημητρ.: Στὴ φυλακὴ ποῦ τὸν ἔβαναν γέμισε βρεσιδία.

βρεσιμαῖος ἐπίθ. Μύκ. κ.ά. Θηλ. βρεσιμαῖα Κύπρ.

Οὐδ. βρεσιμαῖο πολλαχ. βρεσιμαῖον Κάμπ. εὐρεσιμαῖο Σύμ. βρεσιμαῖο Κρήτ. βρεσιμαῖον Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρέσιμο, δι' ὃ ἰδ. βρέσιμος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμαῖος. Εἰς τὸν τύπ. βρεσιμαῖον τὸ ι διὰ τὸ βρέσκω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εὐρίσκει τις τυχαίως καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν εὐρίσκοντα Κάμπ. Κρήτ. Κύπρ. Σαλαμ. κ.ά.: Ὁ σταυρὸς ποῦ φορεῖ εἶναι βρεσιμαῖος, ὅχι ἀγορασμαῖος Μύκ. Τσάπα βρεσιμαῖα Κύπρ. Πράμα βρεσιμαῖο πολλαχ. Ἀντζειὸν βρεσιμαῖον Κύπρ. Παιδὶν βρεσιμαῖον (ἐκθετον) αὐτόθ. Βρεσιμαῖο ναι καὶ δὲ δὸ γόρσα Κρήτ. 2) Οὐδ. οὐσ. α) Βρεσιδί 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Παροιμ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιμαῖο ἢ καρφί ἢ πέταλο Λεξ. Δημητρ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιμαῖον εἶναι κοντουλόκαρπον Κάμπ. β) Βρέφος ἐκθετον πολλαχ.: Ἡ ψυχοπαῖδα του εἶναι βρεσιμαῖο. Συνών. βρετούνι, βρετό (ἰδ. βρετός Β 1), βρετουδάκι. γ) Ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν εὐρόντα πράγμα τι ἀπολεσθὲν Κάμπ.: Ὅποιος τὸ βρῆ θὰ πάρῃ βρεσιμαῖον. Συνών. βρετίκι 1, βρετίκο (ἰδ. *βρετικός 2).

βρεσιμάκι τό, Κρήτ. βρωσιμάκι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρέσιμο καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -άκι. Διὰ τὸ ω τοῦ τύπ. βρωσιμάκι ἰδ. βρετιδάκι.

Βρεσιδάκι, ὁ ἰδ.: Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιμάκι | γῆ βελόνα γῆ καρφάκι, (γῆ=ῆ).

βρεσίμι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρέσιμο.

Βρεσιδί 1, ὁ ἰδ.: Φρ. Τοῦ σκουπιδολόγου βρεσίμιμα (ἐπὶ εὐτελῶν πραγμάτων).

βρέσιμος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. βρέσιμον τό, Μεγίστ. βρέσιμο σύννηθ. βρέσ'μον βόρ. ἰδιωμ. βρέδ'μον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βίς'μον Σαμοθρ.

Ἐκ παλαιοῦ ἀμαρτ. οὐσ. εὐρέσιμος, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐρεσις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ δυνάμενος νὰ εὐρεθῇ Λεξ. Δημητρ.: Ἀπὸ τ' ἀχνάρια ποῦ ἄφησε ὁ κλέφτης εἶναι βρέσιμος. Τέτοιοι δουλεντάδες δὲν εἶναι πρὸς βρέσιμοι. Μικροῦλ-λα πράματα, σὰν πέσουνε 'ς τὸ γιᾶλό, δὲν εἶναι πρὸς βρέσιμα.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον συναντᾷ τις, ὁ εὐρισκόμενος Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Στὴν Πόλι ὁποῖος καλόγερος, βρέσιμος 'ς τὴν κόλασ' (ὁ ζῶν εἰς τόπον ἀμαρτωλῶν γίνεται καὶ αὐτὸς ὁμοιος).

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Τὸ νὰ εὐρίσκη τις, εὐρεσις σύννηθ.: Γὰρ τὸ βρέσιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ χασομερῆσαμε δὐὸ ὥρες σύννηθ. Κάνι δὰ ντ' ἀπόφας' νὰ μπαντιφτῆς κὶ γὰρ τοῦ βίς'μον τ'ς νύφ'ς μὴ νοιάζισι (ντ' = τὴν) Σαμοθρ. 2) Βρεσιδί 1, ὁ ἰδ., σύννηθ.: Παροιμ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρέσιμο ἢ καρφί ἢ πέταλο.

βρετιδάκι τό, Κρήτ. βρωτιδάκι Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρετιδί παρὰ τὸ βρετό <βρετός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Ὁ τύπ. βρωτιδάκι διὰ συσχέτισιν πρὸς τὸν ἀορ. τῆς ὑποτακτικῆς βρεῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 491.

Βρεσιδάκι, ὁ ἰδ.: Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρωτιδάκι | γῆ βελόνα γῆ καρφάκι (γῆ=ῆ).

βρετίκι τό, εὐρετίκι Κάμπ. ἰβρετίκ' Μακεδ. βρε-

τίκι Θήρ. Κρήτ. βρετίκ' Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βρωτίκι Κρήτ. βρωθίκι Κρήτ. βρεστίκι Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) βρετίκι τά, πολλαχ. ἰβρετίκι Λυκ. (Λιβύσσ.) βρετίκι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βρεντίκι Β.Εῦβ. βρετί-τομα Στερελλ. (Ἀράχ.) βρωτίκι Κρήτ. βρεθίκι Ἰων. (Κρήν.) Πάρ. Σίφν. Σκίαθ. Σύμ. Χίος κ.ά. βρεθίκι Μακεδ. Σάμ. Σκόπ. βρεθίτσα Ἀνδρ. Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Μεγίστ. Σαλαμ. Σκυρ. βρεθίτσα Κυδων. κ.ά. βρεστίκι Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρετό καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι. Περὶ τοῦ πληθ. -ίκια, ἥτις κατάλ. εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ ἀναθροφίκια, βουλλωτίκια, γραφτίκια, θρεφτίκια κτ., ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 203. Διὰ τὸν τύπ. βρωτίκι ἰδ. βρετιδάκι. Εἰς τοὺς τύπ. βρωθίκι βρεθίκι τὸ θ διὰ τὸν ἀορ. βρέθηκα, ἥδη δὲ καὶ παρὰ Δουκ. βρεθήκι. Εἰς τὸ βρεστίκι, βρεστίκι τὸ σ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρέσκω.

1) Πληθ., ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν εὐρόντα πράγμα τι ἀπολεσθὲν, εὐρετρα ἐνθ' ἀν.: Ὅποιος μὲν βρῆ τὰ κλειδὰ ποῦ ἔχασα, θὰ τοῦ δώσω τὰ βρετίκια πολλαχ. Συνών. βρετικό (ἰδ. *βρετικός 2). 2) Μόνον καθ' ἐνικ. βρεσιδί 1, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Γέρμ. Λακεδ. Μάν.): Ἡῤακα

